

Arrest

nr. 189 561 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. ROELS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Ben Tayeb, Nador. U bent berber van origine en een soennitisch moslim. U volgde een opleiding mechanica in Marokko.

Volgens uw verklaringen zouden uw ooms in de jaren 1960 en 1970 naar België gekomen zijn, uw broers aan het einde van de jaren 1990. Zelf kwam u in 2004 op legale wijze, met uw eigen paspoort en een visum voor gezinshereniging, naar Duitsland, waar u plande te trouwen. Het huwelijk ging evenwel niet door, waarop u naar België kwam. Uw ouders kwamen in 2007 ook naar België. U werkte in België clandestien als automecanicien.

In 2007 kreeg u psychische problemen. U ging hiervoor in behandeling en diende in de periode 2009-2013 verschillende regularisatie-aanvragen in, dewelke allen werden geweigerd.

In 2009 trachtte u in België te huwen met uw toenmalige partner, hetwelk werd geweigerd door de gemeente Vorst. U zou een kind hebben met een vrouw in België.

In de verschillende jaren die u hier doorbracht, kwam u herhaaldelijk in contact met de Belgische politie en kreeg u verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten waar u geen gevolg aan gaf. U werd ook driemaal tot een maandenlang gevangenschap veroordeeld.

Einde 2015 werd u geopereerd omwille van een hartprobleem. De operatie zou naar eigen zeggen niet goed verlopen zijn, waardoor u sindsdien met fysieke problemen kampt.

U werd op 26 januari 2017 opnieuw aangehouden door de Belgische autoriteiten, onder meer voor rijden onder invloed. U werd overgebracht naar de gevangenis. Van daaruit werd u, in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken, overgebracht naar het Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op verwijdering van het Belgische grondgebied. Op 14 mei 2017 werd er een repatriëring voor u voorzien, doch u diende op 11 mei 2017 een asielaanvraag in.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

Bij een terugkeer naar Marokko vreest u alleen te komen staan omdat uw familie hier is en u geen familie meer heeft in Marokko. Verder vreest u medische problemen in Marokko, gezien er voor uw psychische - en hartproblemen in Marokko geen adequate hulp zou zijn en het er te warm is.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Dit om onderstaande redenen.

Zo verklaart u Marokko in 2004 te hebben verlaten omdat u in Duitsland wilde huwen en er een beter leven wilde opbouwen en wilde werken. Na een kort verblijf in Duitsland, kwam u in 2005 naar België omdat u ook hier familie had en zich hier wilde vestigen (zie CGVS Vragenlijst; zie CGVS, p.4). U stelde uitdrukkelijk dat u in Marokko nooit andere problemen heeft gehad en er nooit in aanraking bent gekomen met de politie, overheid of het gerecht (CGVS, pp.3-4). Bij een eventuele terugkeer vreest u alleen te komen staan omdat uw familie hier is en u geen familie meer heeft in Marokko.

Hieruit kan echter geen gegronde vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. De Conventie van Genève voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Deze door u aangehaalde motieven zijn van socio-economische en familiale aard en houden geen verband met de criteria van de Conventie van Genève.

Hierbij dient eveneens opgemerkt dat u uiteindelijk tijdens het gehoor op het CGVS ook diende toe te geven dat u nog wel degelijk familie heeft in Marokko, zij het dan wel geen naaste familie (zie CGVS, p.10). Bovendien verklaarde u dat ook uw familie nog af en toe terugkeert naar Marokko (zie CGVS, p.9), wat uw eventueel eenzaamheid verder relativeert. Voorts mag er ook worden aangenomen dat u, die geschoold bent, verschillende talen kent, een jarenlange professionele ervaring heeft en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was (om geregeld te reizen en zich zowel nu als eerder in vreemde gemeenschappen wist te vestigen), bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit en de talen spreekt, in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien.

Verder vreest u medische problemen in Marokko, gezien er voor uw psychische - en hartproblemen in Marokko geen adequate hulp zou zijn en het er te warm is. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Hierbij dient overigens opgemerkt dat u reeds verschillende aanvragen tot medische regularisatie heeft ingediend, dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) allen werden geweigerd. Bovendien diende u geen nieuwe aanvraag tot medische regularisatie in na uw beweerde nieuwe en ernstige problemen na uw mislukte hartoperatie in 2015. U beweerde overigens ook dat u overwoog om daarom klacht in te dienen tegen de arts die hiervoor verantwoordelijk, maar heeft ook dit nagelaten, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van dergelijke problemen verder ondermijnt. Verder is er na medisch onderzoek door uw centrumarts ook vastgesteld dat er geen medische redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag bijzonder laattijdig is, hetgeen in zeer ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van dergelijke problemen. Hoewel u zegt in 2005 naar België gekomen te zijn, heeft u nadien jarenlang in België verbleven klaarblijkelijk zonder een nood aan internationale bescherming. U heeft immers pas op 11 mei 2017 (!) een asielaanvraag ingediend en dit nadat u was opgepakt door de politie, vervolgens werd overgebracht

naar een gesloten centrum en er een repatriëring voor u voorzien werd. Bovendien werd u tijdens uw regularisatie-aanvragen en uw strafzaken bijgestaan door een advocaat, wat maakt dat u zich ook via hem/haar had kunnen informeren om nadien de nodige stappen te ondernemen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u er enkel op uit bent uw verblijf hier te verlengen, niets meer en niets minder.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit problemen in Marokko te hebben gehad met uw autoriteiten en ook nooit politiek actief te zijn geweest (zie CGVS, pp.3-4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties worden u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

U bracht geen documenten aan die de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een paspoort en een laissezpasser opgemaakt door het 'Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Brussel', bevinden. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de “schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing – schending van het materieel motiveringsbeginsef”. In een tweede middel voert zij de schending aan “van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchtelingen van 8 juli 1951” en in een derde en laatste middel herneemt zij met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus wederom de “schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Om reden van onderlinge samenhang oordeelt de Raad deze middelen samen te behandelen.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de Status van Vluchtelingen inroept, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De teneur van het verweer van verzoekende partij wordt perfect weergegeven door navolgende citaten uit haar verzoekschrift: *“Het Commissariaat-generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij als ongegrond af te wijzen, op basis van beweringen die niet aannemelijk zouden kunnen worden gemaakt en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn relaas in het gedrang zouden brengen, quod non. (...) Louter het feit dat de verklaringen van verzoeker door het Commissariaat-generaal als niet aannemelijk wordt aanzien volstaat niet als weigering tot asiel. Men kan immers evengoed alles als wel aannemelijk aanzien. (...) Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd. (...) Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard.”*

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet concretiseert welke gegevens verkeerd werden begrepen en welke elementen tot een detail werden herleid, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar verweer duidelijk geen concrete weerlegging aanreikt van de motivering van verwerende partij, meer in het bijzonder dat het niet meer hebben van familie in Marokko om eventueel op terug te vallen een motief van socio-economische en familiale aard is dat niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat dit element evenmin een reëel risico uitmaakt op ernstige schade in de definitie van de subsidiaire bescherming, dat voor de medische problematiek de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden gevolgd en dat de laattijdigheid van haar asielaanvraag de ernst van de door haar voorgehouden vrees ernstig ondermijnt. Verzoekende partij laat na ook maar een van deze motieven van verwerende partij *in concreto* te weerleggen waardoor deze onverminderd overeind blijven. Verwerende partij concludeert dan ook terecht dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT